

Sygn. akt II K 1178/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Marta Janta

przy udziale Prokuratora Agnieszki Mikolcz

po rozpoznaniu w dniach 21.09.2017 r., 27.11.2017 r., 11.04.2018 r., 23.08.2018 r. sprawy:

M. K., ur. (...) w G.,

syna M. i M. z domu Z.

oskarżonego o to, że;

1. w dniu 24 marca 2016 w G. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci 50,85 grama ziela konopi innych niż włókniste oraz 0,32 grama netto substancji psychotropowej zawierającej (...), stanowiących od 50 do 172 porcji handlowych narkotyku,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku;

2. w dniu 30 grudnia 2015 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 30 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

3. w dniu 28 stycznia 2015 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 25 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

4. w dniu 30 stycznia 2015 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 50 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1,0 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

5. w dniu 1 lutego 2015 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 25 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

6. w dniu 6 marca 2015 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 50 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1,0 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

7. w dniu 24 marca 2015 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 50 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1,0 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

I. oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że posiadane przez niego środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste stanowiły nie mniej niż 50 porcji handlowych, a posiadane przez niego substancje psychotropowe w postaci tabletek zawierających (...) stanowiły nie mniej niż 2 porcje handlowe, czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 9 (dziewięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 2. – 7. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że czynów zarzucanych w punktach 3. – 7. aktu oskarżenia dopuścił się w 2016 roku oraz z tym ustaleniem, że czyny zarzucane w punktach 2. – 7. aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k. k., art. 85a k. k., art. 86 § 1 k. k., art. 87 § 2 k. k., art. 91 § 2 k. k. łączy kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I. i II. sentencji wyroku i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k. k. orzeka przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnienia przestępstw w kwocie 230 (dwustu trzydziestu) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 marca 2016 roku, od godziny 11.20 do dnia 25 marca 2016 roku, do godziny 17.00, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/958/16/N pod pozycjami numer 8. i 9.;

VII. na podstawie art. 44 § 2 k. k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 2. i 3.;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k. p. k. nakazuje zwrócić oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 4. – 6.;

IX. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.239,87 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 300 złotych.

Sygn. akt: II K 1178/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2015 roku w G. oskarżony M. K. udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama marihuany za kwotę 30 złotych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61, 47 (akta sądowe), 110-111 (akta sądowe);

częściowo zeznania świadka G. B. – k. 56-57, 48 (akta sądowe), 122-123 (akta sądowe);

protokół oględzin rzeczy – telefonów komórkowych – k. 41-42, 49, 73-74, 77- 80, 150-154

W dniu 28 stycznia 2016 roku w G. oskarżony M. K. udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama marihuany za kwotę 25 złotych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61, 47 (akta sądowe), 110-111 (akta sądowe)

częściowo zeznania świadka G. B. – k. 56-57, 48 (akta sądowe), 122-123 (akta sądowe);

protokół oględzin rzeczy – telefonów komórkowych – k. 41-42, 49, 73-74, 77- 80, 150-154

W dniu 30 stycznia 2016 roku w G. oskarżony M. K. udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1 grama marihuany za kwotę 50 złotych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61, 47 (akta sądowe), 110-111 (akta sądowe);

częściowo zeznania świadka G. B. – k. 56-57, 48 (akta sądowe), 122-123 (akta sądowe);

protokół oględzin rzeczy – telefonów komórkowych – k. 41-42, 49, 73-74, 77- 80, 150-154

W dniu 1 lutego 2016 roku w G. oskarżony M. K. udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama marihuany za kwotę 25 złotych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61, 47 (akta sądowe), 110-111 (akta sądowe);

częściowo zeznania świadka G. B. – k. 56-57, 48 (akta sądowe), 122-123 (akta sądowe);

protokół oględzin rzeczy – telefonów komórkowych – k. 41-42, 49, 73-74, 77- 80, 150-154

W dniu 6 marca 2016 roku w G. oskarżony M. K. udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1 grama marihuany za kwotę 50 złotych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61, 47 (akta sądowe), 110-111 (akta sądowe);

częściowo zeznania świadka G. B. – k. 56-57, 48 (akta sądowe), 122-123 (akta sądowe);

protokół oględzin rzeczy – telefonów komórkowych – k. 41-42, 49, 73-74, 77- 80, 150-154

W dniu 24 marca 2016 roku w G. oskarżony M. K. udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1 grama marihuany za kwotę 50 złotych.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61, 47 (akta sądowe), 110-111 (akta sądowe);

częściowo zeznania świadka G. B. – k. 56-57, 48 (akta sądowe), 122-123 (akta sądowe);

protokół oględzin rzeczy – telefonów komórkowych – k. 41-42,49,73-74,77- 80,150-154

W dniu 24 marca 2016 roku w G. w wyniku przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego M. K. funkcjonariusze Policji ujawnili znaczną ilość środków odurzających w postaci: 50,85 grama ziela konopi innych niż włókniste (co stanowiło nie mniej niż 50 porcji handlowych) oraz 0,32 grama netto substancji psychotropowej zawierającej (...) (co stanowiło nie mniej niż 2 porcje handlowe).

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61, 47 (akta sądowe),110-111 (akta sądowe);

protokół zatrzymania oskarżonego – k. 20;

protokół przeszukania oskarżonego – k. 22-27;

protokół przeszukania mieszkania i pomieszczeń gospodarczych oskarżonego – k. 27-29;

protokół użycia testera narkotykowego – k. 38, 39;

opinia (...) z zakresu badań chemicznych – k. 189-191;

zeznania świadka M. R. – k. 4v, 73 (akta sądowe), 122 (akta sądowe)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w całości i złożył w tym zakresie wyjaśnienia. Oskarżony wskazał, że mieszka pod adresem jak podał na wstępie, wraz z babcią i wujkiem. 24 marca 2016 roku wyszedł z mieszkania ok. godz. 11:00, po wyjściu z mieszkania szedł pieszo do CH F. (...) na zakupy, szedł ze swoim kolegą M. T.. Gdy szedł ul. (...) podbiegło do niego dwóch nieumundurowanych policjantów, na wierzchu mieli oni odznaki. Następnie policjanci zapytali go, w jakim celu był na ul. (...), oskarżony powiedział im, że tam mieszka, następnie policjanci poprosili go, aby poszedł z nimi do radiowozu. W międzyczasie poprosili go o dokumenty. Gdy oskarżony wszedł do radiowozu, to dowiedział się, że jest zatrzymany w związku ze sprzedażą narkotyków jego koledze G., nazwiska nie znał. Następnie policjanci poinformowali go, że jedzie wraz z nimi do jego mieszkania na przeszukanie. Jadąc jeden z policjantów powiedział do oskarżonego, że jeżeli sam dobrowolnie wyda narkotyki, to będzie dla niego lepiej. Jednak po wejściu do mieszkania oskarżony tego nie zrobił, cały czas upierał się, że nic nie ma, chodziło o narkotyki. Po upływie ok. 30 minut podczas przeszukania jeden z policjantów w obudowie komputera w pokoju oskarżonego znalazł worek marihuany. Następnie w jego łóżku kolejny policjant znalazł jedną pokruszoną tabletkę (...). Oskarżony powiedział, że ta tabletką jest jego. Podczas tego przeszukania policjanci zabezpieczyli również sześć telefonów komórkowych oskarżonego, z których tylko dwa używał, jeden z tych telefonów był prywatny, a drugiego używał do kontaktu z G.. Pozostałe cztery były nieużytkowane, zepsute. Również podczas tego przeszukania policjanci zabezpieczyli wagę elektroniczną oskarżonego 1 - gramową. Jeśli chodzi o zabezpieczoną marihuanę, oskarżony wskazał, że należała ona do niego, uzyskał tę marihuanę z produkcji własnej, zasiał ją u siebie w piwnicy w grudniu 2015 roku, całość tej marihuany zebrał na początku marca 2016 roku. Tę plantację oskarżony miał pod lampami i dlatego to tak szybko rosło. To był jego drugi zbiór, pierwszy zbiór zebrał w październiku 2015 roku, jeśli chodzi o tamten zbiór, to zasiał go trzy miesiące wcześniej, w lipcu 2015 roku. Z tamtego zbioru miał ok. 150-200 gram marihuany. Również z tego drugiego zbioru oskarżony miał ok. 200 gram, z czego pozostało mu trochę ponad 50 gram. Nikt oprócz niego nie wiedział, że coś takiego hoduje w piwnicy, domownicy nie zaglądali do piwnicy. Oskarżony był w posiadaniu jedyne klucza do tej piwnicy. Marihuanę miał na własny użytek, jedyne co z tego sprzedał, to swojemu koledze G.. G. kupił od niego może z 5-6 razy, po gramie marihuany. Kiedyś oskarżony mu zaproponował, że jeżeli będzie potrzebował coś „do przypalenia”, to ma się do niego odezwać. Oskarżony powiedział mu wprost, że ma marihuanę, że może mu coś z tego sprzedać. On co jakiś czas pisał do niego sms-y i dzwonił w celu zakupu marihuany, zaczął kupować od oskarżonego na początku roku. On kupił niewiele tej marihuany, praktycznie nic z tego oskarżonemu nie ubyło. Sprzedawał mu tę marihuanę, ponieważ pomyślał, że przydadzą mu się ze sprzedaży jakieś dodatkowe pieniądze. Oskarżony nadmienił, że G. był jego jedynym klientem, resztę ze zbiorów

oskarżony spalił sam. Oskarżony podał, że palił dużo, jakieś 5 gram dziennie, miał z tym problem, jest uzależniony od marihuany, chciałby się poddać leczeniu, samemu było mu ciężko się tego podjąć. Oskarżony wyjaśnił, że wiedział o tym, że robił źle zakładając w/w plantację oraz że robił źle sprzedając tę marihuanę koledze G.. Oskarżony dodał, że policjanci w dniu wczorajszym zabezpieczyli jego pieniądze w kwocie 1280 złotych, te pieniądze nie pochodziły z przestępstwa, pieniądze te pożyczył 23 marca 2016 roku z firmy (...), na co posiada stosowną umowę.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 60-61

W postępowaniu przed Sądem oskarżony wskazał, że jest na pewno błąd w zarzutach, chodzi o daty, powinien być 2016 rok, a jest 2015, wszystkie daty od stycznia. Jedynie w grudniu 2015 roku może się zgadzać. Oskarżony przyznał się do posiadania 50 gram marihuany i przyznał się, że sprzedał G. 24 marca 2016 roku, kiedy go zatrzymano, 1 gram marihuany, a nie jak w zarzucie, że półtora grama. Jeśli chodzi o pozostałe zarzuty, to oskarżony nie mógł się odnieść do dat, zdarzyło się, że raz czy dwa sprzedał G. B. narkotyki, ale nie tyle razy, co w zarzucie. Oskarżony przyznał się, że posiadał 0,3 grama (...), to było pół tabletki, które zostało mu z jakiejś imprezy. Oskarżony wskazał, że ciężko stwierdzić, czy podtrzymuje odczytane wyjaśnienia. To było wszystko pod presją, raczej się zgadza, że jednak G. przychodził i oskarżony sprzedawał mu, jak potrzebował pieniędzy. Ale nie przypomina sobie, aby mówił, że „jak chcesz coś przypalić, to do mnie dawaj”. On po prostu się do oskarżonego zgłaszał. Zdarzyło się, że byli gdzieś razem, oskarżony wyjął coś do palenia, G. spytał, czy ma coś, by mu załatwić, jakoś tak wyszło. Ta marihuana i plantacja to się wszystko zgadza, co jest w wyjaśnieniach. Oskarżony, jak składał wyjaśnienia na Policji, to stosował się do tego, co miał na papierze, było 6 zarzutów, do których G. się przyznał, więc i on się przyznał. Dziś nie jest w stanie stwierdzić, ile to było razy, kiedy sprzedawał G., ale na pewno nie pięć, sześć razy, a mniej. Gram kosztował 50 zł, czyli pół grama 25 zł, czyli kwoty się zgadzają.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 47 (akta sądowe)

Przy ponownym przesłuchaniu w postępowaniu sądowym oskarżony wskazał, że nie przyznaje się do wszystkiego, przyznaje się do posiadania narkotyków. Jeśli chodzi o udzielenie marihuany G. B., to też się przyznaje, ale nie do tych wszystkich punktów, bo zdarzyło się to może dwa razy. Oskarżony wskazał, że zatrzymała go Policja. Przyszli do domu twierdząc, że sprzedał marihuanę G. B., który to potwierdził. Policja znalazła u niego w domu około 50 gram suszu. Cała marihuana była do jego użytku, wyhodował ją sam w piwnicy, u siebie. Policjanci widzieli w piwnicy donicę. Oskarżony nie zajmował się sprzedażą marihuany, to było tak, że G. był jego kolegą. Zapytał, czy mógłby mu pomóc, bo jest w potrzebie, chciałby zapalić. Oskarżony stwierdził, że jak mu da 1 gram, to nie zbiednieje, a będzie z tego miał 50 zł. Oskarżony wskazał, że od grudnia 2016 roku nie zażywa żadnych narkotyków ani środków psychoaktywnych. Oskarżony przyznał się również do posiadania (...). Kupił kiedyś od kogoś na imprezie dwie takie tabletki, zażył jedną z nich, ale stwierdził, że to nie dla niego. Ta druga leżała w pokoju, policjanci również ją znaleźli. Była ona już skruszona, w stanie naruszonym. Oskarżonemu wydawało się, że to było dwa razy, kiedy sprzedał G. B., na pewno tego dnia kiedy został zatrzymany. Tego dnia sprzedał mu 1 gram za 50 zł. A odnośnie drugiej sytuacji, to oskarżony nie był w stanie powiedzieć, kiedy to było ani ile było marihuany. Oskarżony znał się dość długo z G., z osiedla, spotykali się czasem, żeby zapalić. G. wiedział, że oskarżony ma rośliny w piwnicy, pewnie dlatego go zapytał. Oskarżony wskazał, że on sprzedał G. marihuanę dwa razy, a nie 5 czy 6, jak w odczytanych wyjaśnieniach. Jeśli chodzi o te telefony, to nie było tak, że jeden był do kontaktu z G.. Jeden to był smartfon, którego używał głównie do Internetu, a ten drugi to był zwykły telefon i tak się złożyło, że G. miał ten numer. Oskarżony wskazał, że jak został doprowadzony do komisariatu to był w stresie, nie wiedział, co go czeka. Policjant powiedział mu, że jak złoży te wyjaśnienia, to na pewno wyjdzie do domu. Policjant zadawał mu pytania, a on odpowiadał, by jak najszybciej mieć wszystko za sobą. Policjant zadawał pytania, a on odpowiadał, nie sugerowano mu odpowiedzi, treści wyjaśnień. Oskarżony wyjaśnił, że powiedział, że sprzedał (...) razy przez stres i nerwy. Nie był w stanie powiedzieć, czy wyrażenie „5 - 6” padło od niego czy od policjanta. Możliwe, że padło od funkcjonariusza, bo G. był przesłuchiwany przez tego samego policjanta, przed oskarżonym.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 110-111 (akta sądowe)

W toku postępowania przygotowawczego poddano oskarżonego badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z opinii wynika, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Stwierdzono natomiast uzależnienie od środków odurzających i osobowość kształtującą się w kierunku osobowości nieprawidłowej. Z materiałów sprawy, jak i z przeprowadzonego badania nie wynika, by w inkryminowanym czasie oskarżony działał w stanie ostrych zaburzeń psychicznych. Funkcje intelektualne badanego utrzymane są w granicach normy i umożliwiają mu przewidywanie skutków czynu, o dokonanie którego jest podejrzany. Podstawowe normy moralno-etyczne zna i rozumie prawidłowo. W odniesieniu do zarzucanego czynu biegli zgodnie orzekli, że M. K. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego M. K. może uczestniczyć w czynnościach procesowych i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna – k. 88

Oskarżony został również poddany badaniu przez specjalistę terapii uzależnień. Na podstawie wywiadu zebranego od oskarżonego oraz obserwacji wskazano, że oskarżony jest osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych. Wykazuje zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania związane z przyjmowaniem różnych substancji odurzających. Oskarżony zadeklarował chęć podjęcia leczenia, rehabilitacji lub udziału w programie edukacyjno-profilaktycznych. W związku z rozpoznaniem uzależnienia od substancji odurzających zalecana jest terapia indywidualna w poradni leczenia uzależnień.

Dowód: kwestionariusz informacji – k. 174-183

Oskarżony M. K. jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie gimnazjalne, nie ma zawodu, pracuje w I. osiągając dochód ok. 1400 zł miesięcznie. Uczęszczał na terapię z uwagi na uzależnienie od narkotyków.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 110 akta (akta sądowe)

Oskarżony M. K. nie był dotąd karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 153 (akta sądowe)

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanych mu czynów nie budziły wątpliwości. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego, dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: protokołów zatrzymania, przeszukania, oględzin, dokumentacji fotograficznej, opinii biegłego z zakresu badań chemicznych, zeznań świadków oraz częściowo w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci protokołów poszczególnych czynności, dokumentacji fotograficznej, protokołu użycia testera narkotykowego oraz wywiadu terapeuty. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności, żadnego z w/w dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Sąd w pełni dał wiarę opinii sądowo-psychiatrycznej wydanej w niniejszej sprawie na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie budzi wątpliwości, co do wiedzy i bezstronności sporządzających je biegłych. Została ona wydana przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy oraz na podstawie badań sądowo-psychiatrycznych. Biegli zawarli w niej szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych badań oraz uzasadnili swoje wnioski odnośnie stanu psychicznego oskarżonego w inkryminowanym czasie oraz w chwili badań. Z tych samych powodów za w pełni wiarygodną uznano opinię biegłego z zakresu badań chemicznych.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków P. H., M. R. i B. K.. Świadkowie ci, będący funkcjonariuszami Policji, opisali czynności przeprowadzone przez nich w ramach swoich obowiązków służbowych. Okoliczności te nie były kwestionowane w toku postępowania, dlatego też tym świadkom należało dać w pełni wiarę.

Zeznania świadków B. B., M. B., K. L., P. Z., R. B. i K. B. nie posłużyły poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie, albowiem świadkowie ci nie posiadali żadnej wiedzy odnośnie czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Zeznaniom świadka G. B. Sąd przyznał przymiot wiarygodności w części, tj. w zakresie, w jakim pokrywały się one ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd wziął pod uwagę to, że świadek ten sam został zatrzymany w związku z posiadaniem środków odurzających, a ponadto, że to on kupował marihuanę od oskarżonego. Z tego względu, należało ocenić w/w zeznania w kontekście całego materiału dowodowego, mając również na uwadze obawę świadka przed ewentualnie grożącą mu odpowiedzialnością karną.

Mając na względzie ustalony w sprawie stan faktyczny, Sąd dał w części wiarę wyjaśnieniom oskarżonemu M. K. - tj. w zakresie, w jakim pokrywają się one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przyznał się on do posiadania środków odurzających oraz do znajomości i sprzedaży marihuany G. B.. Jeśli chodzi natomiast o wyjaśnienia na temat ilości sytuacji, w których udzielał on środków odurzających G. B., zdaniem Sądu, wyjaśnienia te - jako sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym - nie zasługują na uzyskanie przymiotu wiarygodności.

W świetle zebranego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanych mu czynów nie budziły wątpliwości. Zdaniem Sądu, pewne jest, że oskarżony:

- w dniu 24 marca 2016 roku w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci 50,85 grama ziela konopi innych niż włókniste, stanowiących nie mniej niż 50 porcji handlowych oraz 0,32 grama netto substancji psychotropowej zawierającej (...), stanowiącej nie mniej niż 2 porcje handlowe, wyczerpując znamiona przestępstwa określonego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;
- w dniu 30 grudnia 2015 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 30 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany, wyczerpując znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;
- w dniu 28 stycznia 2016 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 25 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany, wyczerpując znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;
- w dniu 30 stycznia 2016 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 50 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany, wyczerpując znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;
- w dniu 1 lutego 2016 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 25 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 0,5 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany, wyczerpując znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;
- w dniu 6 marca 2016 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 50 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany, wyczerpując znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;
- w dniu 24 marca 2016 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za kwotę 50 złotych udzielił G. B. środek odurzający w postaci 1 grama ziela konopi innych niż włókniste – marihuany, wyczerpując znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zgodnie z treścią art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe w znacznej ilości podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Znamię posiadania należy interpretować podobnie jak to jest na gruncie art. 54 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oznacza to, że w grę wchodzi zarówno posiadanie w rozumieniu cywilistycznym (samoistne i zależne), jak też każde faktyczne władztwo nad rzeczą, realizowane dla kogokolwiek i w czymkolwiek interesie, o ile występuje element zamiaru władania tą rzeczą nawet dla innej osoby. Jest więc posiadaczem nie tylko ten, kto włada środkiem lub substancją dla siebie, lecz także ten, kto przechowuje je dla kogoś innego. Jest zatem posiadaczem każdy, kto fizycznie włada środkiem lub substancją. W obecnym stanie prawnym nie ma zatem wątpliwości, że każde posiadanie środka lub substancji, niezależnie od tego, w jakim celu się odbywa, wyczerpuje ustawowe znamiona analizowanego czynu zabronionego. (M. Kulik w: Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu, red. Mozgawa, WKP 2017).

Określenie, jaka ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej powinna być uznana za znaczną, jest zadaniem trudnym. Podkreślić należy, że określenie to rodzi szereg wątpliwości z uwagi na wymóg zachowania precyzji w zakresie ustawowego określenia czynu. Znamię kwalifikujące, o którym mowa, ma bowiem charakter nieostry, co jest niewątpliwie ceną za próbę syntetycznego ujęcia znamienia kwalifikującego. Zgodnie z koncepcją ilościowo-jakościową, która wydaje się być uzasadniona, pod uwagę bierze się nie tylko ilość środków lub substancji, ale też ich charakter. Odmianą tej koncepcji wydaje się ta relatywizująca ocenę, o której mowa, od ilości porcji, które można wytworzyć z danej ilości substancji lub środka. I tak Sąd Najwyższy przyjmuje, że miarą znaczości może być także stosunek ilości środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od nich. Jeżeli przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (wyrok SN z 01.03.2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6).

Zdaniem Sądu, pewne jest, że oskarżony wyczerpał znamiona czynu zabronionego określonego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie pozwala bowiem na przyjęcie, że oskarżony posiadał środki odurzające w znacznej ilości. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony władał przechowywanymi środkami odurzającymi, do czego sam się przyznał. Oskarżony samodzielnie hodował środki odurzające, by następnie z nich korzystać. Dodatkowo należy zauważyć, że środki te stanowiły nie mniej niż 50 porcji handlowych narkotyku, co oznacza, że mogłyby zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych.

W przedmiocie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii należy wskazać, że odpowiedzialności karnej przewidzianej w tym przepisie podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej, ułatwia użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji.

Samo udzielenie rozumieć należy jako danie, dostarczenie, przy czym nie ma znaczenia forma, w jakiej następuje. W szczególności nie jest tak, że udzielenie, o którym mowa, musi przybrać formę jakiegoś porozumienia między osobą udzielającą i tą, której środek lub substancja są udzielane. Nie musi też dojść do fizycznego wręczenia. Jest dostarczeniem także pozostawienie przedmiotu w ustalonym miejscu, z którego inna osoba go odbierze. Wydaje się trafne stanowisko, zgodnie z którym cechą udzielenia jest to, że stanowi dostarczenie środka lub substancji bezpośrednio konsumentowi. Nie znaczy to wszakże, że warunkiem uznania zachowania za udzielenie środka lub substancji jest następne ich użycie przez osobę, której ich udzielono (M. Kulik w: Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu, red. Mozgawa, WKP 2017).

W doktrynie przyjmuje się, że cechą wszelkich korzyści jest zdolność do zaspokajania potrzeb. W takim ujęciu korzyść jest zatem zawsze pewnym przysporzeniem, które w jakiś sposób może poprawić sytuację osoby, która ową korzyść odnosi. W wypadku korzyści majątkowej są to potrzeby o charakterze materialnym, w wypadku korzyści osobistej – potrzeby o charakterze niematerialnym (M. Kulik w: Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu, red. Mozgawa, WKP 2017).

Również i w tym zakresie Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przyjęcie, iż oskarżony sześciokrotnie udzielił G. B. środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany, za co każdorazowo otrzymywał środki pieniężne w kwocie od 25 do 50 złotych. Z tego względu należy uznać, że na skutek udzielenia środków oskarżony otrzymał stosowne przysporzenie, a tym samym uzyskał korzyść majątkową. Zdaniem Sądu, oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, bowiem warunkiem udzielenia w/w środków była właśnie zapłata odpowiedniej kwoty pieniężnej.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że oskarżony jest winny zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, że czyny opisane w punktach 3. -7. zostały popełnione w 2016 roku, a nie jak mylnie wskazano w akcie oskarżenia - w 2015 roku.

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. oraz art. 54 § 1 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony, stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Za okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego uznano jego młody wiek oraz uprzednią niekaralność. Sąd miał również na względzie, że M. K. jest młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 k. k. Sąd uwzględnił także, że oskarżony co do zasady przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i swoją postawą nie utrudniał prowadzonego przeciwko niemu postępowania.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd potraktował wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów (wyrażający się przede wszystkim w charakterze dobra prawnego, przeciwko któremu czyny te były wymierzone – tj. przeciwko zdrowiu publicznemu), działanie z niskich pobudek (w celu osiągnięcia korzyści majątkowej) oraz z zamiarem bezpośrednim.

Mając powyższe na względzie, za czyn opisany w punkcie 1. aktu oskarżenia Sąd - przy zastosowaniu art. 37 b k. k. – wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 9 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

W stosunku do czynów opisanych w punktach 2. -7. aktu oskarżenia, Sąd ustalił, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37b k. k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Następnie na podstawie art. 85 § 1 i 2 k. k. , art. 85a k. k., art. 86 § 1 k. k., art. 87 § 2 k. k., art. 91 § 2 k. k. Sąd połączył kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I. i II. sentencji wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 1 roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzając karę łączną Sąd zastosował w przeważającej mierze zasadę absorpcji, mając na uwadze bliski związek przedmiotowo – podmiotowy między przypisanymi oskarżonemu czynami.

Decydując się na orzeczenie wobec oskarżonego tzw. sekwencji kar na podstawie art. 37b k. k., Sąd miał w szczególności na uwadze fakt, że M. K. jest młodą osobą, uprzednio niekaraną, która nie wykazuje skłonności do stałego popadania w konflikt z prawem. Kara ta ma na celu uświadomienie oskarżonemu wagi popełnionych czynów oraz wzbudzenie u oskarżonego poczucia braku bezkarności. Kara ta winna powstrzymać oskarżonego przed kolejnym naruszeniem porządku prawnego i popełnieniem czynu o znacznie wyższym stopniu społecznej szkodliwości niż przestępstwa, których się dopuścił. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, orzeczenie wobec M. K. tzw. kary mieszanej spełni cele kary, w szczególności zmierzając do wywołania u oskarżonego poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego i tym samym powstrzymania się od powrotu do przestępstwa.

Dodatkowo Sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu kara czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i celom ogólnoprewencyjnym kary. Jednocześnie, mając na uwadze, że czyny przypisanemu oskarżonemu są co do zasady zagrożone wyłącznie karą pozbawienia wolności (i to w wymiarze do 10 lat), nie sposób uznać, że wymierzona mu kara jest rażąco surowa.

Odnosnie faktu, iż M. K. jest młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 k. k., wskazać należy, że młody wiek sprawcy nie stanowi automatycznie w każdym wypadku okoliczności łagodzącej i powinien być oceniany w świetle całokształtu okoliczności danej sprawy. Zdaniem Sądu, fakt, iż oskarżony, mimo swojego młodego wieku, dopuścił się 7 przestępstw o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, nie pozwala uznać, że jego wiek jest okolicznością łagodzącą przy wymiarze kary. Podkreślić należy, że dyrektywa wymiaru kary zawarta w art. 54 k. k. nie może być uznawana za generalną dyrektywę nakazującą pobłażliwe traktowanie takiego sprawcy (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23.04.1961 r., I KR 51/81, OSNKW 1981/10/53). W pełni należy zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18.11.1977 r. (V KR 177/77, OSNKW 1978/2-3/23), zgodnie z którym: „wymierzając karę młodocianemu sprawcy nie można kierować się wyłącznie celem wychowawczym kary, zwłaszcza wtedy, gdy stosowane uprzednio środki karne i wychowawcze okazały się nieskuteczne. Względem na wychowawczą rolę kary nie oznacza bynajmniej łagodnego zawsze traktowania sprawców młodocianych, może niekiedy wskazywać na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji, a tym samym orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności dla umożliwienia realizacji tego celu”, jak również z poglądem wyrażonym w wyroku SN z dnia 15.03.1984 r. (I KR 40/84, OSNKW 1984/11-12/116), iż: „wymierzona młodocianemu sprawcy kara pozbawienia wolności w jej bezwzględny wymiarze jest, przez swą nieuchronność, także – w rozumieniu art. 51 k. k. – elementem wychowania i wdrażania do przestrzegania porządku prawnego szczególnie w stosunku do sprawcy młodocianego, wykazującego znaczny stopień zdemoralizowania, karanego i niepodatnego na zabiegi resocjalizacyjne o mniejszym stopniu dolegliwości”

Sąd orzekł również na podstawie art. 45 § 1 k. k. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnienia przestępstw w kwocie 230 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 marca 2016 roku od godziny 11:20 do dnia 25 marca 2016 roku do godziny 17:00, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/958/16/N pod pozycjami nr 8 i 9.

Na podstawie art. 44 § 2 kk Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami nr 2 i 3.

Na podstawie art. 230 § 2 k. p. k. nakazano zwrócić oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami nr 4-6.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami), zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.239,87 złotych, w tym wymierzając mu opłatę w kwocie 300 złotych, albowiem Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.